

ถึงแม่...

" ฝากบทเพลงไว้แทนใจ เมื่อใดเธอเหงาจงฟัง

เป็นบทเพลงมิไว้ใจแทนกาย ขามห่างไกล

ฝากไปยังฟ้าแดนไกล ส่งใจไปถึงคนหนึ่ง

คนที่เคยมีรักไว้.. ไม่ลืม .. ยังจดจำ

.. มันจะเป็นบทเพลงขับขานแม้นานไม่มีวันเงียบหาย

ยังคงมีดวงใจเอาไว้....ให้เธอ

วันใดเธอได้ฟังเพลงนี้ ฉันมีความจริงใจกายใจออกไป

.. ยังคงมีดวงใจเอาไว้.. ให้เธอ

จากวัน เดือน นับเป็นปี หากบทเพลงนี้ยังอยู่

เธอก็คงจะรู้ฉันยังคงอยู่.. เธอ.. กลับ.. มา ... "

ยังจำได้หรือเปล่า.. เพลงของเรา .. สัญญาของเรา ..เพลงเพลงนี้อยู่กับตัว กับใจฉันแทนกายและใจของเธอเสมอมา
กระทั่งวันนี้ แม้มันจะไม่มี ความหมายใดกับเธออีก แต่มันยังก้องอยู่ในความรู้สึกของฉันเสมอ มันยังอยู่พร้อมกับความอบอุ่น
ความจริงใจ ความผูกพันครั้งที่เรายังมีกันและกัน ..ทุกครั้งที่คิดถึงวันเวลาของเรา ฉันยังรับรู้ถึงความอบอุ่น ความหวัง
ความรู้สึกงดงามที่เราบรรจงเติมเต็มให้ชีวิตกันและกัน..แต่สุดท้ายมันก็เหมือนตอกย้ำความรู้สึกของตัวเอง ย้ำให้มันสำนึกความ
จริง .. ไม่มี "เรา" ต่อไปอีกแล้ว

นานมากแล้วซิเนะ จากวันนั้นถึงวันนี้ แต่เธอรู้มั๊ย ความคิดถึงฉันไม่ได้น้อยลงเลย หากแต่จะก่อตัวมากมายขึ้นตามเวลาที่
ผ่านไป

" ในความห่างไกล ไม่ทำให้ความรู้สึกใด ไດแตกต่าง

ห่างไกล.. ก็แค่สองหัวใจไกลทาง

ความผูกพันไม่เคยอ้างว้าง .. แต่อย่างใด

ส่งความรักข้ามขอบฟ้า ไปทุกวัน .. ส่งความผูกพัน ไปเคียงใกล้

สองความรู้สึกผูกพันของสองใจ

ยังเปี่ยมด้วยรักและห่วงใย .. ไม่เปลี่ยนแปลง.."

ฉันเคยเชื่อเสมอ แต่ต่อไปนี้ มันคงไม่มีความหมายใด ใดอีก.. ขอให้โชคดีแล้วกัน ..

"ขอให้มีความสุข ขอให้รักใหม่เธอยืนยาว ขอให้เขาดีกับเธอ ขออย่าให้ใครปวดใจอย่างฉัน"

ไปตามทางชีวิตที่ดีที่สุดที่เธอเลือก

"ทั้งคน คนนี้ไว้ชะที่นี้ .. ทั้งไว้ให้จมกับซากความรักเรา.. เพียงลำพัง..."

.. พ่อ.